

**Plany poselstw
na konferencję scalania w dzień Pamięci Narodowej
22–25 maja 2026 r.**

TEMAT OGÓLNY:

**WIELKA POTRZEBA
NOWEGO OŻYWIENIA**

NAJWAŻNIEJSZE STWIERDZENIA

**Możemy wkroczyć w nowe ożywienie,
docierając na najwyższy szczyt boskiego objawienia,
prowadząc życie Boga-człowieka i uczestnicząc
w Chrystusowej niebiańskiej posłudze pasienia Jego stada według Boga.**

**Najwyższy szczyt boskiego objawienia danego nam przez Boga
to objawienie o wiecznej Bożej ekonomii,
czyli o tym, że Bóg stał się człowiekiem, a człowiek staje się Bogiem.**

**Musimy współpracować z niebiańską posługą Chrystusa
służącą pasieniu kościoła Boga jako Jego stada,
by zbudować Ciało Chrystusa i wprowadzić nowe ożywienie.**

**Jeśli mamy paść według Boga, musimy stać się z Nim jedno,
być Nim ukonstytuowani, żyć Go, wyrażać, reprezentować i Nim usługiwać.**

**Współpracować z Panem, aby wprowadzić nowe ożywienie,
które zakończy ten wiek**

Wersety biblijne: Ha 3:2; Dz 26:19, 22; Mt 14:19, 22–23; Flp 1:19–22, 25; J 21:15–17.

- I. Wśród Bożych wybrańców zawsze obecne było dążenie do ożywienia – Ha 3:2; Oz 6:2; Rz 8:20–22; Ps 119:25, 50, 107, 154; J 6:57, 63; 2 Kor 3:3, 6.**
- II. Możemy wkroczyć w nowe ożywienie, docierając na najwyższy szczyt boskiego objawienia, które dał nam Bóg – objawienia wiecznej Bożej ekonomii (1 Tm 1:3–4; 1 Kor 9:17; Dz 26:19, 22); to wielka odpowiedź na wielkie pytanie dotyczące Bożego zamysłu związanego ze stworzeniem człowieka i Bożym postępowaniem z wybranym ludem (Rdz 1:26; Hi 10:13; por. Ef 3:9):**
- A. Tajemnica ukryta w Bożym sercu to wieczna ekonomia Boga (1:10; 3:9; 1 Tm 1:4), która jest Jego wiecznym zamiarem i pragnieniem Jego serca, by jako Ojciec w Synu przez Ducha udzielać się w swojej Boskiej Trójcy swemu wybranemu ludowi i stać się w ten sposób jego życiem i naturą, aby jako Jego powielenie mógł on być taki sam jak On (Rz 8:29; 1 J 3:2) i stać się organizmem, Ciałem Chrystusa, będącym nowym człowiekiem (Ef 2:15–16), ze względu na Bożą pełnię, Boży wyraz (1:22–23, 3:19), co znajdzie swoje zwieńczenie w Nowej Jerozolimie (Obj 21:2 – 22:5).
- B. Bóg, który staje się człowiekiem, aby człowiek mógł stać się Bogiem w życiu i naturze, lecz nie w Bóstwie, by wytworzyć i zbudować Ciało Chrystusa w celu zwieńczenia Nowej Jerozolimy, to esencja całej Biblii, „diament” w „pudełku” Biblii, wieczna Boża ekonomia – Rdz 1:26; J 12:24; Rz 8:29:
1. Bóg stał się człowiekiem poprzez wcielenie dzięki temu, że uczestniczył w ludzkim człowieczeństwie; człowiek staje się Bogiem w życiu i naturze, lecz nie w Bóstwie poprzez przeobrażenie dzięki temu, że uczestniczy w Bożej boskości – J 1:14; 2 Kor 3:18; Kol 3:4; 2 P 1:4; Flp 2:5; Rz 8:29; Hbr 2:10; Ef 1:5; Rz 8:19; 1 J 3:2; J 1:12–13.
 2. Ta bosko-ludzka historia miłosa stanowi temat całej Biblii, zawartość Bożej ekonomii i sekret całego wszechświata – Pnp 1:1; 6:13; por. Ha 1:1; 2:4; Rz 1:17:
 - a. Chrystus jest boski i ludzki, a ta, która Go kocha i która została przeobrażona – ludzka i boska; są oni tacy sami w życiu i naturze i doskonale do siebie pasują.
 - b. Trójjedyny Bóg, zwieńczony, by być Mężem, oraz trójczęściowy człowiek, przeobrażony, by być oblubienicą, mają stać się jedną parą, zbiorowym, wielkim Bogiem-człowiekiem – Obj 21:2, 9; 22:17a.
- C. Centralnym objawieniem dotyczącym Boga i Pańskiego odzyskiwania jest to, że Bóg staje się ciałem (J 1:1, 14), ciało – życiodajnym Duchem, a życiodajny Duch (1 Kor 15:45b) – siedmiokrotnie wzmocnionym Duchem (Obj 1:4; 3:1; 4:5; 5:6), by zbudować kościół (Mt 16:18), który staje się Ciałem Chrystusa (Ef 4:15–16) i wieńczy Nową Jerozolimę (Obj 21:2, 9; 22:17a; por. Rdz 2:22; J 19:34).
- D. Bóg i człowiek staną się jedną całością, będącą zespoleniem boskości z człowieczeństwem, która znajdzie swoje zwieńczenie w Nowej Jerozolimie, stanowiącej zakończenie całej Biblii – Obj 21:3, 22, 2, 9; por. Kpł 2:4–5; Ps 92:11.
- E. „Mam nadzieję, że święci we wszystkich kościołach na całej ziemi, a zwłaszcza współpracownicy i starsi, ujrzą to objawienie, a następnie powstaną, by modlić się, aby Bóg dał nam nowe ożywienie – ożywienie, jakiego historia jeszcze nigdy dotąd nie odnotowała” – *Life-study of 1 and 2 Chronicles*, s. 15.
- III. Jeśli będziemy praktykowali życie Boga-człowieka, które jest rzeczywistością Ciała Chrystusa, samoistnie powstanie zbiorowy wzorzec – wzorcowe życie codzienne w Bożej ekonomii; wzorzec ten będzie największym ożywieniem w historii kościoła i sprowadzi Pana – Ps 48:3 i przyp. 1; Obj 3:12, 21:**

- A. Bóg potrzebuje, aby dzięki Jego łasce i przez wysoki szczyt boskiego objawienia wzbudzony został zbiorowy lud, który będzie prowadził życie zgodne z tym objawieniem; ożywienie to praktyka, praktyczność wizji, którą ujrzeliśmy.
- B. Naśladowcy Chrystusa (Mt 5:1; 28:19) byli czynieni uczniami za pośrednictwem ludzkiego życia, jakie Chrystus prowadził na ziemi, stanowiącego wzorzec Boga-człowieka i polegającego na tym, że żył On Boga, zapierając się samego siebie w swoim człowieczeństwie (J 5:19, 30), co radykalnie odmieniło ich wyobrażenie na temat człowieka (Flp 3:10; 1:21a).
- C. Nasze życie powinno być kopią, powieleniem, wzorca, jakim było życie Chrystusa, pierwszego Boga-człowieka – 1 P 2:21; Mt 11:28–29; Ef 4:20–21; J 17:4; 5:17; Flp 1:19–22, 25.
- D. Duch życia i rzeczywistości tchnięty w uczniów miał wprowadzić ich w całą rzeczywistość tego, co obserwowali oni u Pana, gdy przebywali z Nim przez trzy i pół roku – J 16:13; 20:22:
 1. Na początku posługi pierwszego Boga-człowieka został On ochrzczony, by wypełnić całą sprawiedliwość, uznając w ten sposób, że według swego ciała (swego człowieczeństwa – 1:14; Rz 1:3; 8:3) nie nadawał się na nic poza śmiercią i pogrzebaniem (Mt 3:15–17).
 2. Szkolił On swoich uczniów, by uczyli się od Niego (11:29), za pomocą cudu nakarmienia pięciu tysięcy ludzi pięcioma chlebami i dwiema rybami; to, że „spojrzał w niebo”, by pobłogosławić pięć chlebów i dwie ryby (14:19), wskazuje, iż zdawał sobie sprawę, że źródłem błogosławieństwa nie był On, Posłany, lecz Ojciec, Posyłający (J 10:30; 5:19, 30; 7:6, 8, 18).
 3. Pan nie pozostał wraz z tłumami w atmosferze cudu, lecz oddalił się od nich, by być z Ojcem na osobności na górze w modlitwie – Mt 14:22–23; Łk 6:12.
 4. Pan prowadził życie kontaktowania się z Bogiem (Mk 1:35; Łk 5:16; 6:12; 9:28; Hbr 7:25), żyjąc nieustannie w Jego obecności (Dz 10:38c; J 8:29; 16:32), oraz kontaktowania się z ludźmi, usługując im Bogiem, by wprowadzić ich w jubileusz Jego nowotestamentowej ekonomii (Łk 4:18–19; Hbr 8:2; por. Rdz 14:18; Dz 6:4).
 5. Był człowiekiem, w którym szatan, władca tego świata, nie miał nic (żadnej podstawy, żadnej szansy, żadnej nadziei ani możliwości w niczym) – J 14, 30b, por. w. 20; 2 Kor 12:2a; Kol 1:27; 2 Tm 4:22; J 3:6b; 4:23–24; 1 J 5:4, 18.
- E. Jedynym sposobem na to, by prowadzić życia Boga-człowieka według Pańskiego wzorca, jest kierowanie całej naszej istoty na zespolonego ducha oraz postępowanie, życie i istnienie według niego – Rz 8:2, 4, 10, 6, 11, 16; 1 Kor 6:17; Rz 10:12; Ga 5:25; Ef 6:17–18; 1 Tes 5:16–20; 1 Tm 4:6–7; 2 Tm 1:6–7.
- F. „Wszyscy powinniśmy ogłosić, że chcemy prowadzić życie Boga-człowieka. W końcu Bóg-ludzie staną się triumfatorami, zwycięzcami, Syjonem w obrębie Jerozolimy. Sprowadzi to nowe ożywienie, jakiego w historii jeszcze nigdy dotąd nie widziano, co zakończy ten wiek” – *Life-study of 1 and 2 Chronicles*, s. 28.

IV. Możemy wkroczyć w nowe ożywienie, uczestnicząc w niebiańskiej posłudze Chrystusa, by karmić Jego baranki i paść Jego owce w trosce o Boże stado, czyli kościół, którego wynikiem jest Ciało Chrystusa; na tym polega inkorporacja posługi apostołowskiej z niebiańską posługą Chrystusa – J 21:15–17; 1 P 2:25; 5:1–4; Hbr 13:20–21; Obj 1:12–13:

- A. Musimy paść ludzi zgodnie ze wzorem, jaki dał nam Pan Jezus w swojej posłudze, by zrealizować wieczną Bożą ekonomię – Mt 9:36; J 10:11; Hbr 13:20; 1 P 5:4:
 1. Zawartością całej nowotestamentowej ekonomii Boga w Jego pełnym zbawieniu jest Chrystus jako Syn Człowieczy, który pielęgnuje nas przez to, że odkupuje nas od grzechu, dokonując w ten sposób prawnego odkupienia poprzez swoją śmierć (1 Tm 1:15; Ef 1:7), oraz Chrystus jako Syn Boży, który nas karmi, by udzielić nam obficie boskiego życia, dokonując w ten sposób swego organicznego zbawienia w swoim zmartwychwstaniu (J 10:10; 1 Kor 15:45b; Ef 5:29).

2. Powodem nieprzynoszenia przez nas owocu jest to, że nie mamy kochającego i przebacającego serca Ojca oraz pasącego i poszukującego ducha Zbawiciela — Łk 15:1–24.
 3. Musimy pielęgnować ludzi (uszcześliwiać ich i sprawiać, by czuli się przyjemnie i wygodnie) w człowieczeństwie Jezusa (Mt 9:10; Łk 7:34); musimy karmić ich (posilać ich wszechzawierającym Chrystusem w Jego posłudze na trzech etapach) w boskości Chrystusa (Mt 24:45–47).
 4. Chrystus musiał przejść przez Samarię, celowo skręcając do Sychar, by zdobyć jedną niemoralną kobietę, pielęgnując ją przez to, że poprosił ją, aby dała Mu coś do picia, by w ten sposób nakarmić ją płynącym Trójjedynym Bogiem jako rzeką wody życia — J 4:3–14; Obj 22:1.
 5. Jako Ten, który nie miał grzechu, nie potępił cudzołożnej kobiety, lecz otoczył ją pielęgnującą troską, by odpuścić jej grzechy w aspekcie prawnym i wyzwolić ją od grzechów w aspekcie organicznym (J 8:1–11, 32, 36); znamienne jest również to, że pierwszym człowiekiem zbawionym przez Chrystusa dzięki Jego ukrzyżowaniu był skazany na śmierć bandyta (Łk 23:42–43).
 6. Pan udał się do Jerycha tylko po to, by odwiedzić i pozyskać jedną osobę — przełożonego poborców podatkowych, a Jego nauczanie było pasieniem (19:1–10); pielęgnował również rodziców, kładąc ręce na ich dzieci (Mt 19:13–15).
- B. Musimy paść innych według wzoru, jaki dał nam apostoł Paweł, który pasł świętych jak karmiąca matka i nawołujący ojciec, by w ten sposób troszczyć się o Boże stado — 1 Tes 2:7–8, 11–12; 1 Tm 1:16; Dz 20:28:
1. Paweł pasł świętych w Efezie, nauczając ich „publicznie oraz po domach” (w. 20) i nawiązując do każdego świętego ze łzami przez trzy lata (w. 31, 19), oznajmiając im całe postanowienie Boga (w. 27).
 2. Apostoł miał głęboką troskę o wierzących (2 Kor 7:2–7; Flm 7, 12) i zniżał się do poziomu słabych, by ich pozyskać (2 Kor 11:28–29; 1 Kor 9:22; por. Mt 12:20).
 3. Był gotów wydać wszystko, co miał — w odniesieniu do swego majątku — jak również wszystko, czym był — w odniesieniu do jego istoty — ze względu na świętych (2 Kor 12:15); był ofiarą napoju, będąc jedno z Chrystusem jako wytwórcą wina i składając siebie w ofierze, by inni mogli radować się Chrystusem (Flp 2:17; Sdz 9:13; Ef 3:2).
 4. Postępował według Ducha, by uszanować Boga, dzięki czemu mógł usługiwać Duchem, by uszanować człowieka — 2 Kor 3:3, 6, 8; Ga 5:16, 25; Sdz 9:9.
 5. W swoim nauczaniu Paweł wskazał, że kościół jest domem, w którym wychowuje się ludzi, szpitalem, w którym się ich leczy i przywraca do zdrowia, a także szkołą, w której się ich naucza i buduje — Ef 2:19; 1 Tes 5:14; 1 Kor 14:31.
 6. Apostoł objawił, że miłość jest przeznaczoną drogą do tego, byśmy byli czymś i czynili coś dla budowania Ciała Chrystusa — 8:1; 12:31; 13:4–8a; Ef 1:4; 3:17; 4:2, 15–16; 5:2; 6:24; Obj 2:4–5; Kol 1:18b; 1 Tes 1:3.
- C. „Mam nadzieję, że przez przyjęcie przez nas tego brzemienia dotyczącego pasienia nastąpi wśród nas prawdziwe ożywienie. Jeśli wszystkie kościoły przyjmą to nauczanie, by uczestniczyć we wspólnym Chrystusowym pasieniu, w odzyskiwaniu nastąpi wielkie ożywienie” — *The Vital Groups*, w: *The Collected Works of Witness Lee, 1994–1997*, t. 5, s. 92.

Dotrzcę na najwyższy szczyt boskiego objawienia

Wersety biblijne: 1 Tm 1:4; Ef 1:10; 3:9; Rz 1:3–4.

I. Najwyższy szczyt boskiego objawienia danego nam przez Boga to objawienie o wiecznej Bożej ekonomii, czyli o tym, że Bóg stał się człowiekiem, by człowiek mógł stać się Bogiem w życiu i naturze, lecz nie w Bóstwie:

A. Cała Biblia, stanowiąca wyjaśnienie wiecznej Bożej ekonomii, jest autobiografią Trójjedynego Boga, którą widzimy w dwóch częściach wieczności oraz na moście czasu:

1. Trójjedyny Bóg wyszedł z wieczności i wszedł w czas, by wejść ze swoją boskością w człowieczeństwo i stać się wcielonym Bogiem ze względu na Jego bezpośrednie poruszanie się w człowieku – co widzimy w czterech Ewangeliach – i ze względu na dokonanie prawnego odkupienia – J 1:14, 29.
2. W zmartwychwstaniu stał się On złożonym, „przetworzonym” Bogiem, wszechzawierającym życiodajnym Duchem – co widzimy w Dziejach Apostolskich i Listach – ze względu na realizację Jego organicznego zbawienia – J 1:32, 42; 1 Kor 15:45b; Flp 1:19.
3. W wieczności przyszłej będzie On zbiorowym Bogiem, Nową Jerozolimą, co widzimy w Księdze Objawienia 21 – 22.
4. Powszechna bosko-ludzka inkorporacja przetworzonego i zwieńczonego Trójjedynego Boga z odrodzonymi, przeobrażonymi i otoczonymi chwałą wierzącymi stanowi cel wiecznej Bożej ekonomii – J 1:51; Obj 21:3, 22.
5. Centralnym objawieniem dotyczącym Boga i Pańskiego odzyskiwania jest to, że Bóg staje się ciałem, ciało – życiodajnym Duchem, a życiodajny Duch – siedmiokrotnie wzmocnionym Duchem, by zbudować kościół, który staje się Ciałem Chrystusa i wieńczy Nową Jerozolimę.

B. Bóg, który staje się człowiekiem, aby człowiek mógł stać się Bogiem w życiu i naturze, lecz nie w Bóstwie, to esencja całej Biblii, „diament” w „pudełku” Biblii, wieczna Boża ekonomia – Rdz 1:26; J 12:24; Rz 8:29:

1. Bóg stał się człowiekiem poprzez wcielenie dzięki temu, że uczestniczył w ludzkim człowieczeństwie; człowiek staje się Bogiem poprzez przeobrażenie dzięki temu, że uczestniczy w Bożej boskości:
 - a. Uczestniczy w Bożym życiu – J 3:15; Kol 3:4.
 - b. Uczestniczy w Bożej naturze – Ef 1:4; 2 P 1:4.
 - c. Uczestniczy w Bożym umyśle – Ef 4:23; Flp 2:5.
 - d. Uczestniczy w Bożej istocie – 2 Kor 3:18b; Ef 3:8.
 - e. Uczestniczy w Bożym obrazie – 2 Kor 3:18a; Rz 8:29.
 - f. Uczestniczy w Bożej chwale – w. 30; Hbr 2:10.
 - g. Uczestniczy w Bożym synostwie – Ef 1:5; Rz 8:23.
 - h. Uczestniczy w Bożym ujawnieniu się – w. 19.
 - i. Aby nosić Boże podobieństwo – 1 J 3:2.
 - j. Aby być Bożym rodzajem – Bożym gatunkiem – J 1:12; Rz 8:14, 16.

2. Ta bosko-ludzka historia miłosna stanowi temat całej Biblii, zawartość Bożej ekonomii i sekret całego wszechświata – Pnp 1:1; 6:13.

II. Wysoki szczyt boskiego objawienia – „diament” w „pudełku” Biblii – to objawienie o tym, że w Chrystusie Bóg stał się człowiekiem, aby człowiek mógł stać się Bogiem w życiu i naturze, lecz nie w Bóstwie – 2 Sm 7:12–14a; Rz 1:3–4; Ef 3:17a:

A. „Bóg stający się człowiekiem i człowiek stający się Bogiem” to Boża ekonomia – 1 Tm 1:4.

B. W ekonomii swej wiecznej Bóg chce, by człowiek stał się taki sam jak On, tak w życiu i naturze, lecz nie w Bóstwie, by z człowiekiem mógł jedno być, a człowiek – jedno z Nim, i uzyskał tak siebie wyraz rozszerzony, i przymioty swe boskie mógł wyrazić jako ludzkie cnoty – Ef 3:9; 1:10:

1. Boże upodobanie polega na tym, by być jedno z człowiekiem i uczynić go takim samym jak On w życiu i naturze, lecz nie w Bóstwie – w. 5, 9.
 2. Bóg stał się człowiekiem, by dokonać masowego powielenia samego siebie i w ten sposób doprowadzić do powstania nowego rodzaju – rodzaju Boga-człowieka – J 1:1, 14; 12:24.
- C. Ze względu na wypełnienie Bożej ekonomii potrzebujemy, aby w Chrystusie Bóg wbudował w nas samego siebie jako nasze życie, naturę i konstytucję i w ten sposób uczynił nas Bogiem w życiu i naturze, lecz nie w Bóstwie – Ef 3:17a; Kol 3:4, 10–11.
- D. Bóg stał się człowiekiem za sprawą wcielenia, natomiast człowiek staje się Bogiem za sprawą odrodzenia, uświęcenia, odnowienia, przeobrażenia, upodobnienia i otoczenia chwałą – J 3:5–6; 1:12–13; Rz 6:19, 22; 12:2; 8:29–30.

III. Do utworzenia Ciała Chrystusa może dojść wyłącznie dzięki temu, że Bóg stał się człowiekiem, by uczynić człowieka Bogiem; kwestia ta stanowi szczyt boskiej wizji danej nam przez Boga – w. 3; 1:3–4; 8:14; 12:4–5:

- A. Bóg stał się człowiekiem, by uczynić człowieka Bogiem, po to, aby doprowadzić do powstania Ciała Chrystusa – organizmu Trójjedynego Boga; ostatecznym przejawem tego organizmu jest Nowa Jerozolima – Ef 1:22–23; 4:4–6; Obj 21:2, 9–10.
- B. Biblia pokazuje nam, jak człowiek może stać się Bogiem, by prowadzić życie Boga-człowieka, i w ten sposób stać się organizmem Boga – Rz 1:3–4; 12:4–5:
1. Organizmem tym jest Bóg, który łączy się i zespala z człowiekiem, by uczynić go Bogiem.
 2. Wynikiem tego, że Bóg stał się człowiekiem, a człowiek staje się Bogiem, jest organizm; organizmem tym jest Ciało Chrystusa – związek i zespolenie Boga z człowiekiem – Ef 4:4–6, 12.
- C. Bóg posłał swego Syna, by był człowiekiem i prowadził życie Boga-człowieka przez boskie życie; takie życie prowadzi do powstania powszechnego człowieka, który jest taki sam jak On – zbiorowego człowieka, prowadzącego życie Boga-człowieka przez boskie życie – Rz 8:3; 12:4–5.
- D. Rzeczywistością Ciała Chrystusa jest związek i zespolenie Boga z człowiekiem, mające przejawiać zbiorowego Boga-człowieka – Ef 4:4–6, 24.

Życie codzienne Boga-człowieka służące nowemu ożywieniu

Wersety biblijne: Kpł 1:3, 9; 6:8–13; J 21:15–17; 1 J 3:14; 5:1; 2:6; 4:17; Ga 6:2–3; Rz 8:2.

I. Bóg pragnie w swoim sercu, aby „rzeczywistość [...] w Jezusie” (Ef 4:21), czyli faktyczny stan codziennego życia Boga-człowieka, jakie prowadził Jezus, opisanego w czterech Ewangeliach, została powielona przez Ducha rzeczywistości w licznych członkach Ciała Chrystusa i stała się w ten sposób rzeczywistością Ciała Chrystusa, najwyższym szczytem w Bożej ekonomii ze względu na nowe ożywienie (w. 20–24):

- A. Cztery Ewangelie ukazują wzór życia, jakiego pragnie Bóg, formę życia, które jest w stanie Go zaspokoić i wypełnić Jego zamysł; Jezus prowadził życie, w którym wszystko czynił w Bogu, z Bogiem i dla Boga; w Jego życiu codziennym był Bóg i był On jedno z Bogiem; to właśnie oznacza wyrażenie *rzeczywistość jest w Jezusie*; nauczyć się Chrystusa, tak jak rzeczywistość jest w Jezusie, to zostać uformowanym na wzór Chrystusa, czyli być upodobnionym do Jego obrazu – Rz 8:28–29; Ef 4:20–21.
- B. Pan nas doskonali, byśmy byli Bóg-ludźmi, prowadzącymi boskie życie poprzez zapieranie się swego naturalnego życia zgodnie ze wzorcem, jakim był Chrystus jako pierwszy Bóg-człowiek – Mt 11:29a; 17:5b; 1 P 2:21:
1. W czasie swojego życia na ziemi ustanowił On wzór, co objawiają cztery Ewangelie; następnie został ukrzyżowany i zmartwychwstał, by stać się życiodajnym Duchem, aby w nas wejść i być naszym życiem; uczymy się od Niego zgodnie z Jego przykładem, nie przez swoje naturalne życie, lecz przez Niego jako nasze życie w zmartwychwstaniu – 1 Kor 15:45b; Kol 3:4.
 2. Nasze chrześcijańskie życie jest życiem w Chrystusie, a także życiem Chrystusa w nas; jesteśmy w Nim jako formie, a On jest w nas jako nasze życie; w ten sposób uczymy się Chrystusa, tak jak rzeczywistość jest w Jezusie; rzeczywistość ta jest rzeczywistością Ciała Chrystusa – 1 Kor 1:30; 2 Kor 5:17; 12:2a; Kol 1:27; Ga 2:20; Rz 8:10.
- C. Kiedy kochamy Pana, kontaktujemy się z Nim i się do Niego modlimy, automatycznie Go żyjemy zgodnie z formą, modelem, wzorem opisanym w Ewangeliach; w ten sposób zostajemy ukształtowani na obraz tej formy, do niej upodobnieni; to właśnie znaczy nauczyć się Chrystusa – Mt 11:29; Rz 8:29.
- D. Gdy żyjemy w zespolonym duchu, za sprawą Ducha rzeczywistości uczymy się Chrystusa według rzeczywistości, która jest w Jezusie; uczymy się od Niego jako naszego wzorca, aby Jego biografia stała się naszą historią; życie codzienne Ciała Chrystusa jako nowego człowieka powinno być dokładnie takie samo jak życie codzienne Jezusa objawione w Ewangeliach – Ga 6:17–18; Rz 1:1, 9; Ef 4:20–24; Flp 2:5; Mt 11:29; 1 P 2:21.
- E. Zamysł, jaki przyświecał Bogu, gdy posyłał Pana Jezusa, by stał się człowiekiem, polegał na tym, by prowadził On życie Boga-człowieka przez boskie życie; gdy Go jemy, żyjemy z powodu Niego i stajemy się powszechnym wielkim człowiekiem, który jest dokładnie taki sam jak On – człowiekiem prowadzącym życie Boga-człowieka przez boskie życie – Lm 3:22–24, 55–56; Obj 2:4, 7; J 6:57, 63; Jr 15:16; Ef 6:17–18; Ps 119:15.

II. Jedynym życiem, które podoba się Bogu, jest życie stanowiące powtórkę życia, jakie Chrystus prowadził na ziemi; jest to życie, które doświadcza Chrystusa w Jego doświadczeniach jako ofiary całopalnej – Kpł 1:9; J 8:29; 2 Kor 5:9:

- A. Ofiara całopalna stanowi typ Chrystusa, który prowadził na co dzień życie całkowicie oddane Bogu i służące Jego zaspokojeniu; stanowi także typ Chrystusa, który jest życiem uzdalniającym Boży lud do prowadzenia na co dzień takiego właśnie życia – Kpł 1:3; Lb 28:2–3; J 5:30; 6:38; 8:29; Hbr 10:5–10.
- B. Słowo tłumaczone jako „ofiara całopalna”, dosłownie oznacza coś, co się wznosi; to wzniesienie się odnosi się do Chrystusa (Kpł 1:3, 10, 14); jedyne, co może wzniesić się z ziemi do

Boga, to życie, jakie prowadził Chrystus, ponieważ wyłącznie On prowadził życie całkowicie oddane Bogu (J 6:38).

- C. Ofiara całopalna to „miła woń dla Jahwe” (Kpł 1:9); słowa hebrajskie, przetłumaczone jako „miła woń”, dosłownie znaczą „zapach odpoczynku lub zaspokojenia”; miła, zaspokajająca woń to zapach, który przynosi zaspokojenie, pokój i odpoczynek; taka woń jest dla Boga radością.
- D. Życie Chrystusa wewnątrz nas jest rzeczywistością ofiary całopalnej — to życie posłuszeństwa, uległości i całkowitej zależności od Boga zgodnie z zasadą drzewa życia — Flp 2:8; J 5:19, 30; Hbr 5:8; 10:7:
1. To, że człowiek działa sam i niezależnie od Boga oraz poza Nim, jest grzechem; Bóg chce, byśmy we wszystkim działali zgodnie z Jego wskazówkami — Ps 40:8–9; 1 J 3:4.
 2. „Kto by nie przyjął królestwa Boga jak dziecko, ten w żadnym razie nie wejdzie do niego” (Łk 18:17); Bóg pragnie, byśmy przez cały czas byli jak dzieci, ponieważ chce, byśmy przez cały czas byli od Niego zależni; pewność siebie to wróg zależności od Boga.
- E. Gdy za pośrednictwem właściwej modlitwy kładziemy ręce na Chrystusa jako swoją ofiarę całopalną, łączymy się z Nim i On i my stajemy się jedno; podczas gdy Chrystus w nas żyje, powtarza w nas życie, które prowadził na ziemi, życie ofiary całopalnej — Kpł 1:4; 1 Kor 6:17; Ga 2:20.
- F. W takim związku, utożsamieniu, bierze On na siebie wszystkie nasze słabości, braki i wady — 2 Kor 5:21; Ga 2:20a.
- G. Musimy pozwalać Panu, by nas spalał, abyśmy byli nieustanną ofiarą całopalną spalającą innych i abyśmy obrócili się w popiół, który stanie się Nową Jerozolimą ze względu na Boży wyraz — Ps 20:4; Kpł 1:16; 6:8–13; 1 Kor 3:12a; Obj 3:12; 21:2, 10–11, 18–21:
1. Popiół symbolizuje Chrystusa, który stał się niczym; skoro jesteśmy jedno z Chrystusem, który obrócił się w popiół, my także obróciliśmy się w popiół, czyli staliśmy się niczym, zerem — Mk 9:12; Iz 53:3; 1 Kor 1:28; 2 Kor 12:11.
 2. Im bardziej utożsamiamy się z Chrystusem w Jego śmierci, tym większą mamy świadomość, że staliśmy się stertą popiołu; gdy stajemy się popiołem, nie jesteśmy już osobami naturalnymi, lecz takimi, które ukrzyżowano, którym położono kres i które spalono — Ga 2:20a.
- H. Umieszczanie popiołu po wschodniej stronie ołtarza — czyli po stronie, z której wstaje słońce — nawiązuje do zmartwychwstania — Kpł 1:16; J 11:25; Flp 3:10–11; 2 Kor 1:9:
1. U Chrystusa jako ofiary całopalnej popiół nie oznacza końca, lecz początek; popiół oznacza, że Chrystus został uśmiercony, natomiast wschód oznacza zmartwychwstanie — Mk 9:31.
 2. Im więcej będziemy obracali się w popiół w Chrystusie, tym bardziej będziemy znajdowali się po wschodniej stronie; po tej wschodniej stronie będziemy mieli pewność, że wszędzie słońce i że doświadczymy wschodu zmartwychwstania — Flp 3:10–11.
- I. Ostatecznie popiół ten stanie się Nową Jerozolimą — Obj 3:12; 21:2, 10–11:
1. Śmierć Chrystusa kończy z nami, obraca nas w popiół, w zmartwychwstaniu zaś popiół ten staje się drogocennym materiałem na Bożą budowlę — 1 Kor 3:9b, 12a.
 2. Gdy obracamy się w popiół, zostajemy wprowadzeni w proces przeobrażenia dokonywanego przez Trójjedynego Boga, abyśmy stali się drogocennymi materiałami na budowę Nowej Jerozolimy — Rz 12:1–2; 2 Kor 3:18; Obj 21:18–21.

III. Realizując Bożą nowotestamentową posługę, Pan Jezus, rzeczywistość ofiary całopalnej, nie czynił niczego sam od siebie (J 5:19), nie wykonywał własnego dzieła (4:34; 17:4), nie wypowiadał własnych słów (14:10, 24), nie czynił niczego z własnej woli (5:30) ani nie szukał własnej chwały (7:18); nigdy nie czuł się rozczarowany, gdyż zadowalał się wyłącznie Bogiem (Iz 42:4; 50:4–5; 53:2a; por. J 4:13–14; 6:15; Mk 9:7–8):

- A. Życie Pana było Jego pracą, poruszaniem się i posługą; Jego pracą było Jego życie codzienne, a Jego poruszaniem się — Jego istota; u Niego życie, praca, poruszanie się i posługa

niczym się od siebie nie różniły; Pan Jezus żył swoją posługę — por. Łk 22:26–27; J 10:10b; 1 Kor 15:45b; 1 J 5:16a; 2 Kor 3:6; Flp 1:25.

B. Pan Jezus był człowiekiem modlitwy; często udawał się na górę lub oddalał się na odosobnione miejsce, by się modlić — Mt 14:23; Mk 1:35; Łk 5:16; 6:12; 9:28.

C. Po dokonaniu cudu nakarmienia pięć tysięcy ludzi Pan przymusił uczniów, by Go zostawili, aby móc mieć więcej czasu na modlitwę na osobności do Ojca — Mt 14:22–23:

1. Stojąc na pozycji człowieka (4:4), niebiański Król, jako umiłowany Syn Ojca (3:17), musiał modlić się na osobności do Ojca, który znajdował się w niebiosach, aby być z jedno z Ojcem i aby Ojciec był z Nim we wszystkim, co robił On na ziemi, w celu ustanowienia królestwa niebios.

2. Nie robił tego na miejscu bezludnym, lecz na górze, zostawiając cały lud, także uczniów, by być sam i mieć kontakt z Ojcem.

D. Ponieważ był człowiekiem modlitwy, który był jedno z Bogiem, nigdy nie był sam, gdyż był z Nim Ojciec; w każdej chwili widział Jego twarz — J 5:19; 16:32; Ps 16:7–8; por. 27:8.

IV. Gdy trwamy w miłości, którą jest sam Bóg, „miłość została w nas wydoskonalona, abyśmy mieli śmiałość w dniu sądu, ponieważ jak On jest, tak i my jesteśmy na tym świecie” (1 J 4:17); Chrystus, rzeczywistość ofiary całopalnej, prowadził na tym świecie życie Boga jako miłości i teraz jest naszym życiem, abyśmy i my mogli prowadzić na tym świecie takie samo życie miłości i być tacy sami jak On (3:14; 5:1; 2:6):

A. Prawo Ducha życia w naszym duchu to prawo Chrystusa, które jest prawem miłości (Rz 8:2; Ga 6:2); jeśli mamy nosić ciężary jedni drugich, prawo miłości musi zostać skonkretyzowane przez prawo Ducha życia; jeśli jednak przepełnia nas pycha, nie będziemy w stanie nosić ciężarów innych, ponieważ zwodzimy samych siebie, sądząc, że jesteśmy czymś, podczas gdy jesteśmy niczym (w. 3).

B. Gdy prawo miłości uaktywni się w naszym wnętrzu, automatycznie i samoczynnie będziemy pasterzami, mającymi kochające i przebaczące serce naszego Boga Ojca oraz pasącego i poszukującego ducha naszego Zbawiciela Chrystusa — J 21:15–17; Łk 15:3–7.

C. Gdy prawo miłości uaktywni się w naszym wnętrzu, nasz trud w Panu będzie trudem miłości (1 Kor 15:58; 1 Tes 1:3), w którym będziemy wspierali słabych (Dz 20:35) i ich podtrzymywali (1 Tes 5:14); słowo *słabych* odnosi się do tych, którzy są słabi albo w swoim duchu, albo w duszy, albo w ciele, albo w wierze (Rz 14:1; 15:1).

D. Po zmartwychwstaniu Pan pasł Piotra i zlecił mu karmienie Jego baranków oraz pasienie Jego owiec; na tym polega inkorporacja posługi apostołskiej z niebiańską posługą Chrystusa w trosce o Boże stado, czyli kościół, prowadząca do zbudowania Ciała Chrystusa, które znajdzie swoje zwieńczenie w Nowej Jerozolimie, ze względu na realizację wiecznej Bożej ekonomii — J 21:15–17.

**Prowadzić życie Boga-człowieka poprzez życie w królestwie Boga
jako sferze boskiego gatunku**

Wersety biblijne: Mark 1:15; J 3:3, 5–6; 1:12–13; 2 P 1:4; 1 J 3:1.

- I. Ponieważ narodziliśmy się z Boga, jesteśmy Bożym gatunkiem, czyli Bogiem w życiu i naturze, lecz nie w Bóstwie – J 3:3, 5–8.**
- II. Bóg-ludzie mają boskie prawo do uczestnictwa w Bożym gatunku – w. 3, 5–6; 18:36.**
- III. Jako wierzący w Chrystusa prowadzimy życie Boga-człowieka – Mk 1:15; J 14:17b, 20; Rz 8:9a, 10; Ga 5:25:**
- A. W Chrystusie Bóg został ukonstytuowany w człowieku, a człowiek w Bogu, i Bóg oraz człowiek zespolili się w jedną całość, którą nazywamy Bogiem-człowiekiem – Mt 1:21, 23; Łk 1:35; Tt 2:13; 1 Tm 2:5.
 - B. Bóg-ludzie, synowie Boży, są powieleniem i kontynuacją Chrystusa, pierwszego Boga-człowieka – J 12:24; Hbr 2:10; Rz 8:29.
 - C. Bóg-człowiek to ktoś, kto narodził się z Boga i ma udział w Jego życiu i naturze, stając się z Nim jedno w Jego życiu i naturze i w ten sposób Go wyrażając – J 1:12–13; 3:15; 2 P 1:4; 1 Kor 6:17.
 - D. Bóg-człowiek jest ukonstytuowany Bogiem, który jest jego życiem, naturą i wszystkim; jest człowiekiem, a zarazem Bogiem, i Bogiem, a zarazem człowiekiem – Ef 3:16–17a.
 - E. Codzienne ludzkie życie Chrystusa było życiem, w którym człowiek żył Boga, by wyrazić Jego przymioty w ludzkich cnotach napełnionych i przesyconych boskimi przymiotami i z nimi zespolonych – Łk 1:26–35; 7:11–17; 10:25–37; 19:1–10.
 - F. Jako kopia i powielenie pierwszego Boga-człowieka, powinniśmy prowadzić takie samo życie jak On:
 - 1. Pańskie codzienne życie Boga-człowieka ustanowiło wzorzec dla naszego codziennego życia Boga-człowieka, polegający na tym, by być ukrzyżowanym, aby żyć Boga, dzięki czemu może On wyrazić się w człowieczeństwie – Ga 2:20.
 - 2. Pan Jezus nie prowadził życia, w którym starał się być duchowy, święty i zwycięski, lecz życie, które było w pełni według Bożej nowotestamentowej ekonomii i jej służyło.
 - 3. W czterech Ewangeliach widzimy Jezusa, który prowadził życie Boga-człowieka, natomiast w Dziejach Apostolskich – uczniów, którzy również prowadzili takie życie.
 - 4. Chrystus prowadził życie pełne cierpienia, życie cierpiące; teraz jesteśmy Jego współnikami prowadzącymi takie samo życie; gdy dla Niego cierpimy, Bóg uznaje te cierpienia za cierpienia Chrystusa – Hbr 3:14.
 - 5. Musimy zapierać się samych siebie, być upodabniani do śmierci Chrystusa i powiększać Go dzięki obfitemu zaopatrzeniu Jego Ducha – Mt 16:24; Flp 3:10; 1:19–21a.
 - 6. Ten, który prowadził życie Boga-człowieka, jest teraz Duchem, który żyje w nas i poprzez nas; musimy odrzucać samodoskonalenie i budowanie swego naturalnego człowieka i nie pozwalać, by cokolwiek innego prócz Niego nas napełniało i zajmowało, abyśmy mogli Go żyć i wyrażać osobiście i zbiorowo w kościele, który jest Jego Ciałem – Ef 3:16–19; 1:22–23.
- IV. Jako wierzący w Chrystusa żyjemy w królestwie Boga – Rz 14:17:**
- A. Królestwo Boga to sam Bóg – Mark 1:15; Mt 6:33.
 - B. Królestwo Boga to Bóg w Chrystusie, będący sumą boskiego życia wraz z wszelkimi jego działaniami – J 11:25; 10:10b; 14:6.
 - C. Królestwo Boga to sfera boskiego życia, służąca temu, aby mogło się ono poruszać, pracować, władać i rządzić i w ten sposób zrealizować swój zamysł.
 - D. Królestwo Boga to organizm ukonstytuowany Bożym życiem, będący sferą życia służącą Jego władaniu, w której króluje On przez swoje życie i wyraża się jako Boska Trójca w boskim życiu – 15:1–8, 16, 26.

E. Królestwo Boga to sfera nie tylko boskiego panowania, lecz także boskiego gatunku, w której znajduje się wszystko, co boskie – 3:3, 5–6; 18:36:

1. W trzecim rozdziale Ewangelii Jana królestwo Boga odnosi się raczej do Bożego gatunku niż do Bożego królowania.
2. Bóg stał się człowiekiem, by wejść w ludzki gatunek, człowiek zaś staje się Bogiem w życiu i naturze, lecz nie w Bóstwie, by wejść w sferę boskiego gatunku – 1:1, 12–14; Rz 8:3; 1:3–4.
3. Aby wejść w sferę boskiego gatunku, musimy narodzić się z Boga, by uzyskać boskie życie i boską naturę – J 1:12–13; 3:3, 5–6, 15; 2 P 1:4:
 - a. Bóg stworzył człowieka nie według rodzaju ludzkiego, lecz na swój obraz i według swego podobieństwa, aby człowiek był Bożym rodzajem, Bożym gatunkiem – Rdz 1:26.
 - b. Wierzący, którzy dzięki odrodzeniu narodzili się z Boga, by być Jego dziećmi w Jego życiu i naturze, lecz nie w Jego Bóstwie, są bardziej według Bożego rodzaju niż Adam – J 1:12–13:
 - 1) Adam miał jedynie zewnętrzny wygląd Boga, ale nie posiadał wewnętrznej rzeczywistości boskiego życia.
 - 2) My, wierzący w Chrystusa i dzieci Boga, mamy rzeczywistość boskiego życia i w całej swojej istocie jesteśmy przeobrażani i upodabniani do Pańskiego obrazu – 2 Kor 3:18; Rz 12:2; 8:29.
 - 3) Nasze drugie narodziny, odrodzenie, sprawiły, że weszliśmy do królestwa Boga i staliśmy się Jego gatunkiem – J 3:3, 5–6.
 - 4) Zostaliśmy odrodzeni po to, by być Bożym rodzajem; jako Boży synowie jesteśmy Bożym rodzajem, Bożym gatunkiem – Rz 8:19; Hbr 2:10.
 - 5) Wszystkie dzieci Boże znajdują się w boskiej sferze boskiego gatunku – J 1:12–13; 3:3, 5.
 - 6) Wierzący są Bóg-ludźmi w boskim gatunku, czyli w królestwie Boga – 1 J 3:1a; J 3:5.

F. W królestwie Boga – sferze boskiego życia – żyjemy przez odczucie życia – Rz 8:6.

G. W kościele żyjemy dzisiaj w królestwie Boga; List do Rzymian 14:17 stanowi mocny dowód na to, że dzisiejsze życie kościoła to królestwo.

H. Gdy ćwiczymy tę część naszej istoty, która jest nowym stworzeniem – samym Chrystusem jako pierwiastkiem królestwa Boga – żyjemy w królestwie Boga.

I. Zwycięzcy odziedziczą królestwo Chrystusa i Boga, aby móc wejść do królestwa niebios na etapie jego ujawnienia się – 2 Tm 4:18.

V. W Ewangelii Jana widzimy wiele aspektów codziennego życia wierzących w sferze boskiego gatunku – 1:16; 15:4a, 9, 11; 4:23–24; 14:2, 20, 23; 17:22–24:

A. „Z Jego pełni my wszyscy otrzymaliśmy, i to łaskę za łaską” – 1:16.

B. „Woda, którą Ja mu dam, stanie się w nim źródłem wody wytryskującej ku życiu wiecznemu” – 4:14b.

C. „Ten, kto Mnie je – on także będzie żył z powodu Mnie” – 6:57b.

D. „Jeśli ktoś Mi służy, niech idzie za Mną; a gdzie Ja jestem, tam będzie też mój sługa. Jeśli ktoś Mi służy, Ojciec go uszanuje” – 12:26.

E. „W domu mojego Ojca jest wiele mieszkań; [...] idę przygotować wam miejsce” – 14:2.

F. „W tym dniu poznacie, że Ja jestem w moim Ojcu, i wy we Mnie, i Ja w was” – w. 20.

G. „Jeśli ktoś Mnie kocha, będzie zachowywał moje słowo, i mój Ojciec będzie go kochał, i przyjdziemy do niego, i uczynimy sobie u niego mieszkanie” – w. 23.

H. „Trwajcie we Mnie, a Ja w was” – 15:4a.

I. „Jeśli trwacie we Mnie, a moje słowa trwają w was, proście, o cokolwiek chcecie, a stanie się wam” – w. 7.

J. „Jak Mnie ukochał Ojciec, tak i Ja was ukochałem; trwajcie w mojej miłości” – w. 9.

- K. „To wszystko wam powiedziałem, aby moja radość była w was i aby wasza radość stała się pełna” – w. 11.
- L. „To wszystko wam powiedziałem, abyście we Mnie mieli pokój”; „mój pokój wam daję” – 16:33a; 14:27b.
- M. „Ojcze święty, zachowaj ich w Twoim imieniu, które Mi dałeś, aby byli jedno, tak jak My jesteśmy” – 17:11b.
- N. „Chwałę, którą Mi dałeś, dałem im, aby byli jedno, tak jak My jedno jesteśmy” – w. 22.
- O. „Ja w nich, a Ty we Mnie, aby byli wydoskonaleni w jedności” – w. 23a.
- P. „Ojcze, jeśli chodzi o to, co Mi dałeś, chcę, aby gdzie Ja jestem, i oni byli ze Mną, aby oglądali moją chwałę” – w. 24a.

**Posługa apostolska we współpracy z niebiańską posługą Chrystusa
służąca pasieniu kościoła Boga jako Jego stada,
by zbudować Ciało Chrystusa i wprowadzić nowe ożywienie**

Wersety biblijne: J 10:11, 16; 21:15–17; 1 P 2:25; 5:4; Hbr 13:20; Obj 1:13; 2:1, 7.

- I. Psalm 22 – 24 tworzą grupę psalmów, które objawiają Chrystusa od Jego ukrzyżowania poprzez pasienie aż do królowania w nadchodzącym wieku:**
- A. Psalm 23, traktujący o Chrystusie jako Pasterzu w Jego zmartwychwstaniu i wniebowstąpieniu, stanowi pomost między Jego odkupieńczą śmiercią i zradzającym kościół zmartwychwstaniem w Psalmie 22 a Jego powrotem jako Króla, który poprzez kościół, będący Jego Ciałem, odzyska całą ziemię, w Psalmie 24.
 - B. W swej niebiańskiej posłudze Chrystus pasie ludzi, my zaś musimy z Nim współpracować, robiąc to samo; jeśli przyjmiemy tę społeczność, nastanie na ziemi wielkie ożywienie, które sprowadzi Pana z powrotem.
- II. Dwudziesty pierwszy rozdział Ewangelii Jana objawia posługę apostolską we współpracy z niebiańską posługą Chrystusa; jest to ukończenie i zwieńczenie Ewangelii Jana:**
- A. Ewangelia Jana ma dwadzieścia jeden rozdziałów, tak naprawdę jednak kończy się na rozdziale dwudziestym.
 - B. Cała ta księga obejmuje ziemską posługę Chrystusa, począwszy od Jego wcielenia jako Słowa Bożego, które stało się człowiekiem w ciele (1:14), a skończywszy na Jego zmartwychwstaniu jako ostatniego Adama, który stał się życiodajnym Duchem (20:22); rozdział dwudziesty pierwszy należy zatem traktować jako dodatek.
 - C. Wprawdzie stwierdzenie to jest słuszne, jednak słuszniej jest powiedzieć, że rozdział dwudziesty pierwszy Ewangelii Jana stanowi ukończenie i zwieńczenie tej księgi; wieńczy on całą Ewangelię Jana, pokazując, że niebiańska posługa Chrystusa i posługa apostolska na ziemi współpracują ze sobą, by zrealizować Bożą ekonomię.
- III. W Ewangelii Jana 10:10–11, 16 Pan odsłonił uczniom, że jest dobrym Pasterzem, który przyszedł po to, by owce miały życie w obfitości, i że ma inne owce (pogan), które musi poprowadzić i dołączyć do nich (wierzących pochodzenia żydowskiego), aby było jedno stado (jeden kościół) mające jednego Pasterza:**
- A. Najpierw Pan realizował swoje pasienie podczas swojej ziemskiej posługi – Mt 9:36; por. 10:1–6.
 - B. Następnie realizuje swoje pasienie w swojej niebiańskiej posłudze (1 P 5:4), by troszczyć się o kościół Boży, którego wynikiem jest Jego Ciało.
- IV. Pan zlecił Piotrowi karmienie Jego baranków i pasienie Jego owiec:**
- A. Gdy Pan po swoim zmartwychwstaniu i przed wniebowstąpieniem pozostawał ze swoimi uczniami i pewnego dnia im się ukazał, przekazał Piotrowi posłannictwo, by ten podczas Jego nieobecności – gdy będzie On przebywał w niebiosach – karmił Jego baranki i pasł Jego owce – J 21:15–17.
 - B. Na tym polega inkorporacja posługi apostolskiej z niebiańską posługą Chrystusa w trosce o Boże stado, czyli kościół, którego wynikiem jest Ciało Chrystusa.
 - C. Później, w Dziejach Apostolskich, Piotr powiedział: „My zaś będziemy trwali niezłomnie w modlitwie i w posłudze słowa” (6:4); oznacza to współpracę z Chrystusową niebiańską posługą wstawiania się za Jego ludem (Hbr 7:25) i usługiwania mu Bogiem (8:2).
 - D. Pańskie posłannictwo wywarło na Piotrze tak wielkie wrażenie, że w swojej pierwszej księdze powiedział on wierzącym, iż byli zwodzeni jak owce, lecz teraz powrócili do Pasterza i Dogładowanego ich dusz – 1 P 2:25:
 1. Chrystus nie tylko w nas zamieszkuje, by być naszym życiem i wszystkim, lecz także dogląda, obserwuje, jaki jest stan i sytuacja naszej wewnętrznej istoty.

2. Pasię nas, troszcząc się o dobro naszej wewnętrznej istoty i doglądając stanu naszej duszy, naszej prawdziwej osoby – por. Hbr 13:17.

E. Piotr nawołuje starszych, by paśli stado Boga, które jest wśród nich, aby gdy Arcypasterz się ujawni, oni, wierni starsi, odebrali niewiedzącą koronę chwały – 1 P 5:1–4.

F. Słowa apostoła wskazują, że niebiańska posługa Chrystusa polega głównie na pasieniu kościoła Boga, Jego stada, którego wynikiem jest Jego Ciało.

V. Poniższe słowa apostoła Pawła także pokazują inkorporację posługi apostoelskiej z niebiańską posługą Chrystusa w trosce o Boże stado:

A. W Dziejach Apostolskich 20:28 Paweł powiedział starszym w Efezie: „Zważajcie na samych siebie i na całe stado, wśród którego Duch Święty umieścił was jako doglądających, abyście paśli kościół Boga, który uzyskał [lub nabył] On przez swoją własną krew”.

B. Apostoł oznajmił: „Wiem, że po moim odejściu wejdą między was drapieżne wilki, nie oszczędzając stada” (w. 29); nie dbał on o własne życie (w. 24), lecz był bardzo zatroskany o przyszłość kościoła, który był skarbem dla niego i dla Boga.

C. Paweł mówi w Liście do Hebrajczyków 13:20: „Bóg [...] wyprowadził z martwych naszego Pana Jezusa, wielkiego Pasterza owiec, we krwi wiecznego przymierza”:

1. Wieczne przymierze jest przymierzem nowego testamentu, polegającym na uzyskaniu stada, czyli kościoła, którego wynikiem jest Ciało Chrystusa i który wieńczy Nową Jerozolimę; wieczne przymierze Boga służy temu, by za pomocą pasienia zwieńczy Nową Jerozolimę.

2. Bóg wzbudził naszego Pana z martwych, aby był On wielkim Pasterzem, który zgodnie z wiecznym Bożym przymierzem zwieńczy Nową Jerozolimę.

VI. Głównym zamysłem i celem posługi apostoelskiej, zinkorporowanej z niebiańską posługą Chrystusa, jest zbudowanie Ciała Chrystusa, które zwieńczy Nową Jerozolimę, w celu zrealizowania wiecznej Bożej ekonomii – por. Ef 3:2, 8–9; 1 P 5:10.

VII. O pasieniu Bożego stada ze względu na główny cel i ostateczne zwieńczenie wiecznej Bożej ekonomii mowa jest nawet w Pieśni nad Pieśniami:

A. „Powiedz mi ty, którego miłuje moja dusza, gdzie pasiesz swoje stado [ze względu na zaspokojenie], gdzie postój wyznaczasz w południe [ze względu na odpoczynek]” – 1:7a.

B. „Idź śladami stada i paś swoje koźlęta przy szałasach pasterzy” – w. 8b.

C. „Mój miły jest mój, a ja jestem jego, on pasie swoje stado wśród lilii [poszukujących Chrystusa, którzy prowadzą życie pokładania ufności w Bogu w nierozdwojeniu serca]” – 2:16.

D. „Jam miłego mego, a mój miły jest mój, on pasie swoje stado wśród lilii” – 6:3.

VIII. Pasienie wierzących jest niezwykle istotne dla ich wzrostu w życiu; musimy obrać drogę pasienia, by głosić ewangelię i ożywiać kościoł:

A. Powinniśmy się modlić: „Panie, chcę zostać ożywiony; od dzisiaj chcę być pasterzem; chcę iść i karmić ludzi, paść i gromadzić ich razem jako stado”.

B. W rozdziałach dziesiątym i dwudziestym pierwszym Ewangelii Jana Pan użył trzech słów związanych z pasieniem: *karmić*, *paść* i *stado* (10:16; 21:15–16); słowa *stado* możemy używać także w formie czasownikowej [czyli *gromadzić jako stado*].

C. Wszystkie kościoły muszą się nauczyć, jak gromadzić się razem jako stado, aby móc się ze sobą scalać; starsi i współpracownicy winni przewodzić w tej praktyce.

IX. Organiczna konserwacja złotego świecznika to niebiańska posługa Chrystusa, polegająca na pielęgnowaniu kościołów w Jego człowieczeństwie i karmieniu ich w Jego boskości, by poprzez Jego organiczne pasienie wytworzyć zwycięzców – Obj 1:13; 2:7; J 10:11, 14; 1 P 2:25; 5:4; Hbr 13:20:

A. Syn Człowieka jest w swoim człowieczeństwie, złoty pas symbolizuje Jego boskość, a pierśi są oznaką miłości:

1. Chrystus był przepasany na biodrach, wzmocniony do boskiego dzieła (Wj 28:4; Dn 10:5), by doprowadzić do powstania kościołów, teraz jednak przepasany jest na pierśiach i troszczy się o kościoły, które utworzył przez swoją miłość (Obj 1:13).

2. Złoty pas symbolizuje boskość Chrystusa, która stanowi Jego boską energię, a piersi oznaczają, że ta złota energia jest pożytkowana i pobudzana przez Jego miłość, by karmić kościoły.
- B. Chrystus troszczy się o kościoły w swoim człowieczeństwie jako Syn Człowieka, by je pielęgnować – w. 13a:
1. Przysposabia lampy świeczników, aby przygotować je do właściwego funkcjonowania, pielęgnując nas, byśmy byli szczęśliwi oraz byśmy czuli się przyjemnie i wygodnie – Wj 30:7; por. Ps 42:6, 12:
 - a. Pańska obecność zapewnia atmosferę czułości i serdeczności, by pielęgnować naszą istotę, dając nam odpoczynek, pocieszenie, uzdrowienie, oczyszczenie i zachętę.
 - b. Możemy radować się atmosferą pielęgnowania, którą wprowadza Pańska obecność w kościele, by przyjmować posilające zaopatrzenie w życie – Ef 5:29; por. 1 Tm 4:6; Ef 4:11.
 2. Przycina knoty lamp świecznika, odcinając wszystko, co negatywne i co przeszkadza w tym, byśmy świecili – Wj 25:38:
 - a. Zwęglona część knota symbolizuje rzeczy niezgodne z Bożym zamysłem, które trzeba odciąć, takie jak nasze upadłe ciało, naturalny człowiek, „ja” i stare stworzenie.
 - b. Odcina wszelkie różnice istniejące wśród kościołów (wykroczenia, braki, porażki i wady), aby były one takie same pod względem esencji, wyglądu i wyrazu – por. 1 Kor 1:10; 2 Kor 12:18; Flp 2:2.
- C. Chrystus troszczy się o kościoły w swojej boskości za pomocą swojej boskiej miłości, którą symbolizuje złoty pas na Jego piersiach, by karmić kościoły – Obj 1:13b:
1. Karmi nas samym sobą jako wszechzawierającym Chrystusem w swojej pełnej posłudze na trzech etapach, abyśmy wzrastali i dojrzewali w boskim życiu i byli Jego zwycięzcami, by wypełnić swoją wieczną ekonomię.
 2. Jako przechadzający się Chrystus poznaje stan każdego kościoła, a jako przemawiający Duch przycina świeczniki i napędza je świeżą oliwą, zaopatrzeniem w Ducha – 2:1, 7; por. Wj 27:20–21; Za 4:6, 11–14.
 3. Aby uczestniczyć w Jego poruszaniu i cieszyć się Jego troską, musimy znajdować się w kościołach.
- X. Dzięki wspaniałemu Chrystusowemu pasieniu będziemy radowali się Nim jako swoimi błogosławieństwami zarówno dzisiaj, jak i na wieczność – Iz 49:10; Obj 7:9–17; J 6:35; 4:13–14; Ps 36:8–10; 91:1; Iz 12:1–6; Obj 22:1.**

Paść według Boga

Wersety biblijne: J 21:15–17; Dz 20:28; 1 P 5:2, 4; Ef 4:16.

I. Dzisiaj w Pańskim odzyskiwaniu istnieje pilna potrzeba pasienia.

II. Paść to okazywać wszechobejmującą, troskliwą opiekę nad stadem – J 21:15–17; Dz 20:28:

- A. Pasienie odnosi się do troski o wszelkie potrzeby owiec.
- B. Trzeba zaspokajać potrzeby wszystkich owiec i dobrze się nimi zajmować.

III. Chrystus jest dobrym Pasterzem, wielkim Pasterzem, Arcypasterzem i Pasterzem naszych dusz – J 10:9–17; Hbr 13:20–21; 1 P 5:4; 2:25:

- A. Pan Jezus jako dobry Pasterz przyszedł, abyśmy mieli życie i mieli je w obfitości – J 10:10–11:
 - 1. Położył swoje życie duszewe, ludzkie życie, by dokonać odkupienia dla swoich owiec, aby miały one udział w Jego życiu *zoe*, boskim życiu – w. 11, 15, 17.
 - 2. Wyprowadza swoje owce z zagrody i wprowadza je w siebie jako pastwisko – miejsce, w którym mogą się one karmić – gdzie mogą jeść z Niego do syta i być przez Niego posilane – w. 9.
 - 3. Pan utworzył z wierzących pochodzenia żydowskiego i pogańskiego jedno stado (kościół, Ciało Chrystusa), które podlega Jego pasieniu – w. 16.
- B. Bóg wzbudził z martwych „naszego Pana Jezusa, wielkiego Pasterza owiec, we krwi wiecznego przymierza” – Hbr 13:20:
 - 1. Wieczne przymierze polega na zwieńczeniu Nowej Jerozolimy poprzez pasienie.
 - 2. Wieczne przymierze jest przymierzem nowego testamentu, polegającym na uzyskaniu stada, czyli kościoła, którego wynikiem jest Ciało Chrystusa i który znajdzie swoje zwieńczenie w Nowej Jerozolimie.
- C. Chrystus jako Arcypasterz pasie swoje stado za pośrednictwem starszych kościoła – 1 P 5:4:
 - 1. Bez pasienia ze strony starszych kościołów nie może zostać zbudowany.
 - 2. Pasienie dokonywane przez starszych powinno być pasieniem dokonywanym przez Chrystusa za ich pośrednictwem.
- D. Jako Pasterz naszych dusz pneumatyczny Chrystus dogląda naszego wewnętrznego stanu, troszcząc się o sytuację, w jakiej znajduje się nasza wewnętrzna istota – 2:25:
 - 1. Pasie nas, troszcząc się o dobro naszej duszy i dogładając stanu naszej wewnętrznej istoty.
 - 2. Ponieważ nasza dusza jest bardzo skomplikowana, potrzebujemy, aby Chrystus, który jest życiodajnym Duchem w naszym duchu, pasł nas w naszej duszy, troszczył się o nasz umysł, uczucia i wolę, jak również o nasze problemy, potrzeby i rany.

IV. Jeśli mamy paść według Boga, musimy stać się z Nim jedno, być Nim ukonstytuowani, żyć Go, wyrażać, reprezentować i Nim służyć:

- A. Pasienie według Boga wymaga, abyśmy byli z Nim jedno i byli Nim ukonstytuowani – J 14:20; 1 Kor 6:17; Ef 3:17a; Kol 3:10–11.
- B. Tylko ci, którzy żyją Boga, mogą paść według Niego – Flp 1:21a.
- C. Wieczny zamysł Boga polega na tym, że wbudowuje się On w nas jako nasze życie, abyśmy Go wyrażali – Rdz 1:26; Ef 1:11; 3:11; 2 Tm 1:9.
- D. Jako ci, którzy pasą według Boga, musimy Go reprezentować i funkcjonować jako Bóg w działaniu – 2 Kor 1:3–4, 12, 15–16; 2:10; 10:11; 11:2.
- E. Paść według Boga to służyć Nim innym:
 - 1. To, jak bardzo możemy służyć Bogiem innym, zależy od skruszenia nas przez Boga ze względu na wpływ życia – 4:10–12, 16; Hbr 4:12.

2. Jeśli mamy służyć sobie nawzajem Bogiem, musimy wypowiadać słowa łaski, prawdy, ducha i życia, służyć przetworzonym Bogiem, który został wtopiony we wnętrze naszej istoty – Ef 3:16–17a; 4:25, 29; J 6:63.

V. Piotr nakazał starszym paść stado Boże według Boga – 1 P 5:2:

- A. Wyrażenie *według Boga* oznacza, że musimy Go żyć.
- B. Kiedy jesteśmy jedno z Bogiem, stajemy się Nim i jesteśmy Nim w pasieniu innych.
- C. Paść według Boga to paść według Jego natury, pragnienia, drogi i chwały, a nie według swoich upodobań, interesów, celów czy usposobienia.
- D. Paść według Boga to paść według tego, czym On jest w swoich przymiotach.
- E. Aby paść według Boga, musimy stać się Nim w życiu, naturze, wyrazie i funkcji:
 1. Musimy napełnić się po brzegi boskim życiem, radując się Trójjedynym Bogiem jako źródłem, wytryskiwaniem i rzeką, aby stać się sumą boskiego życia, wręcz samym boskim życiem – J 4:14; Kol 3:4.
 2. Musimy stać się Bogiem w Jego przymiotach miłości, światła, sprawiedliwości i świętości.
 3. Musimy być powieleniem Chrystusa, wyrazem Boga, abyśmy w swoim pasieniu wyrażali Boga, a nie swoje „ja” z jego usposobieniem i dziwactwami.
 4. Musimy stać się Bogiem w Jego funkcji pasienia stada Bożego według tego, czym On jest, i według celu w Jego ekonomii.

VI. Pasienie, które buduje Ciało Chrystusa, jest pasieniem wzajemnym – 1 Kor 12:23–26:

- A. Wszyscy musimy podlegać organicznemu pasieniu Chrystusa i być z Nim jedno, by paść innych – J 21:15–17.
- B. Wszyscy wierzący, bez względu na ich wzrost w życiu, potrzebują pasienia.
- C. Wszyscy mamy wady i braki i potrzebujemy, by inni nas paśli.
- D. Jesteśmy zarówno owcami, jak i pasterzami, zarówno pasimy, jak i przyjmujemy pasienie we wzajemności.
- E. Dzięki temu wzajemnemu pasieniu Ciało buduje samo siebie w miłości – Ef 4:16.